

РЕШЕНИЕ

№ 389

гр. София, 22.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16
състав,** в публично заседание на 20.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **7783** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на С. Т. Е., ЕИК:[ЕИК], чрез М. И. Т., в качеството на управител, срещу Ревизионен акт (РА) № 210-1113161/24.02.2012г., издаден от Н. И. У., главен инспектор по приходите при Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – С., потвърден с Решение № 1237/28.05.2012г. на директора на дирекция Обжалване и управление на изпълнението (О.) – С., при Централно управление на НАП.

Предмет на оспорване в настоящото производство се явява ревизионния акт, в частта му, с която на дружеството - жалбоподател е отказано право на приспадане на данъчен кредит по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ по фактури, издадени от Евро Д. 1 Е. с ЕИК[ЕИК] в общ размер на 41 000,00 лв. и Д. С. Е. с ЕИК[ЕИК] в размер на 22 500,00 лв. Според жалбоподателя РА е неправилен, немотивиран и незаконосъобразен. Твърди, че е доказан както фактът на извършване на доставката, така и условията за упражняване на данъчен кредит. Твърди също така, че от страна на органите по приходите не са извършени всички необходими действия по събиране и преценка на доказателствен материал относно извършването на процесните доставки. Съобразно изложеното в жалбата изразява искане РА да бъде отменен изцяло като неправилен и незаконосъобразен.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от упълномощения адвокат Г., който от негово име поддържа жалбата и заявените със същата искания.

Претендира присъждане на направените във връзка с делото разноски.

Ответникът по оспорването - директора на дирекция Обжалване и управление на изпълнението (с променено наименование дирекция Обжалване и данъчно осигурителна практика) при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, юрисконсулт Б., оспорва жалбата със становище за нейната неоснователност. Изразява искане жалбата да бъде отхвърлена, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд – София град, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Производството е образувано на основание чл. 112, ал. 1 от ДОПК със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1110757/15.09.2011г., изменена със Заповед № 1113161/25.11.2011г., издадени от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., както и във връзка с Решение № 1324/08.08.2011г. на директора на дирекция О. С.. Възложено е извършването на ревизия на С. Т. Е. за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.08.2009г. до 30.09.2009г. За резултатите от ревизията е съставен РД № 1113161/10.01.2012г., връчен на управителя на дружеството на 27.01.2012г.

Ревизията приключва с РА № 210-1113161/24.02.2012г., издаден от Н. И. У., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед № К 1113161/18.01.2012г.

Ревизионното производство е повторно и е образувано във връзка с Решение № 1324/08.08.2011г. на директор на дирекция О., с което е отменен РА № 2300-39-1002330/05.11.2010г. и преписката е върната за образуване наново производство.

В резултат от ревизията, за ревизираните периоди е определен резултат ДДС за довносяне в размер на 79 412,50лв. и лихви в размер на 20 225,96лв.

С вх. № на ТД на НАП [населено място] 53-03-720/19.03.2012г., в срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК е постъпила жалба срещу РА. С Решение № 1237/28.05.2012г. РА № 210-1113161 от 24.02.2012г. е потвърден в оспорената част. Решението е издадено в срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК и от компетентен орган.

Решението на директора на дирекция О. е връчено на представляващия дружеството жалбоподател на 04.07.2012г. РА № 210-1113161 от 24.02.2012г., потвърден с решението е оспорен пред Административен съд – София град с жалба, подадена чрез решаващия административен орган, на 12.07.2012г. Спазен е срокът за обжалване по реда на чл. 156, ал.1 от ДОПК, жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения акт, с който в нейна тежест се установяват задължения. Предвид последното съдът намира, че жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореният РА № 210-1113161 от 24.02.2012г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК, във вр. с чл. 7,

ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия, съгласно цитираната Заповед за определяне на компетентен орган № К 1113161 от 18.01.2012г., издадена от орган по приходите, който разполага със съответната компетентност. Органите по приходите, издали заповедите за възлагане на ревизия и заповедта за определяне на компетентен орган са оправомощени на основание чл. 11, ал.1, т.1 от ЗНАП със заповед № РД-01-6/04.01.2010г., издадена от директора на ТД на НАП – С.. В ревизионното производство не са допуснати процесуални нарушения, които могат да се квалифицират като съществени и да обосноват самостоятелно основание за отмяна на ревизионния акт.

Между страните не се спори, че основната дейност на дружеството през ревизирания период е преработка на сурово кафе, търговия с чай и кафе, внос, износ, както и търговия с безалкохолни и алкохолни напитки.

С Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ изх. № 6835/07.12.2011г., от дружеството са изискани документи и писмени обяснения, касаещи ревизирания период. На основание чл. 45, ал. 2 от ДОПК, са извършени насрещни проверки на преките доставчици на ревизираното дружество.

За данъчен период м.08.2009г., от С. Т. Е. е упражнено право на приспадане на данъчен кредит по фактури с № [ЕГН]/05.08.2009г., № [ЕГН]/13.08.2009г. и № [ЕГН]/19.08.2009г. на обща стойност 205 000,00 лв. и начислен ДДС в размер на 41 000,00 лв. Предмет на доставка по фактурите са строителни материали.

Извършена е насрещна проверка на Евро Д. 1 Е., резултатите от която са обективирани в ПИНП № 22-40-1110757-01/26.10.2011г. В същия е изложено, че за връчване на изготвеното ИПДПОЗЛ изх. № 13-24-20-176/13.10.2011г. е извършено посещение на декларирания адрес за кореспонденция, за което е съставен ПИНП № 1148047/13.10.2011г., при което не е открит представляващият дружеството или лице за контакт с приходната администрация. Извършена е проверка в информационния масив на НАП и в данъчното досие на дружеството и е установено следното: дружеството е регистрирано по ЗДДС, считано от 01.12.2008г. и е deregистрирано по инициатива на орган по приходите на 22.01.2009г. При извършена справка в ЕСГРАОН за едноличния собственик на дружеството Ф. С. Д. е установено, че същият е починал на 22.01.2009г. При справка в регистъра на Агенцията по вписванията за извършени промени след датата на смъртта на едноличния собственик е установено, че промени в собствеността не са извършени. Предвид гореизложеното в хода на ревизията е констатирано, че не може да се установи дали е начислен данъкът по реда на чл. 86 от ЗДДС. Не са представени първични счетоводни документи, извлечения от счетоводни сметки, доказателства за наличие на кадрова и техническа обезпеченост. Не може да се установи начин на плащане.

Отделно от горното ревизиращите са констатирани, че процесните фактури са издадени след датата на deregистрация на дружеството по ЗДДС от което следва извода, че посоченият ДДС по тях е начислен неправомерно и по силата на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС не е налице право на приспадане на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно.

В хода на ревизията от ревизираното лице са изискани доказателства за доказване на реалността на фактурираните доставки. Представени са горепосочените фактури, договор от 01.10.2008г. за покупка на строителни материали и опис. Не са представени аналитични хронологични регистри за осчетоводяване на същите;

документи за извършено плащане и хронология на с-ка 501 и 503; обяснение къде са вложени строителните материали и ако са вложени в обект собственост на дружеството не е представен документ за собственост.

В рамките на предходното ревизионно производство са установени следните обстоятелства :

На 17.06.2010г. изисканите документи с ИПДПО изх. № 576/19.05.2010г. са представени в деловодството на ТД на НАП С., офис П. от лице, което не се е представило в какво качеството и от чие име ги предоставя. Документите са приети с вх. № 1790/17.06.2010г., без пълномощно, от което да е видно, че документите са внесени от упълномощено лице или от управителя на Евро декс 1 Е.. Представени са копия на следните документи: фактурите, издадени от Евро декс 1 Е. на С. трейд Е.; спецификации към издадените фактури; дневни финансови отчети за платените суми по издадените фактури, свидетелство за регистрация на ФУ, СД по ЗДДС, дневници покупки и продажби за м. 08.2009г. и м. 09.2009г.; договор за наем на склад; договор за превоз на стоки, свидетелство за регистрация на МПС и товарителници; ведомост за заплати за м.август 2009г.; трудови договори и справки по чл. 62 от КТ; граждански договори; фактури от предходен доставчик на строителни материали - 4 бр., издадени от ВДФ Б. Е.; хронология на сметки 4532, 501, 703 и 411 и обратна ведомост за м. 08.2009 г. и м. 09.2009г.

За данъчен период м.08.2009г. от С. Т. Е. е упражнено право на приспадане на данъчен кредит по фактура № [ЕГН]/20.08.2009г., на стойност 112 500,00 лв. и начислен ДДС в размер на 22 500,00 лв. Фактурата е издадена от Д. С. Е.. Предмет на доставка е „комисионна съгласно договор”.

На Д. С. Е. е извършена насрещна проверка, резултатите от която са обективирани в ПИНП № 22-40-1110757-02/18.11.2011г. Установено е следното: за връчване на изготвеното ИПДПОЗЛ изх. № 10-24-20-958/17.10.2011г. са извършени две посещения на адреса за кореспонденция, документиран с протоколи с № 1148536/17.10.2011г. и № 1149786/25.10.2011г., при които не е открит представляващият дружеството или лице за контакт с приходната администрация. Изготвено е съобщение по чл. 32 от ДОПК с изх. № 10-24-20-958/26.10.2011г., поставено на определеното за целта място и публикувано в Интернет на 26.10.2011г. Същото е изпратено и по пощата. Пощенската пратка е върната с поставен гриф „непознат”.

От органите по приходите е направено заключение, че не може да се установи дали е начислен данъка по реда на чл. 86 от ЗДДС. Не са представени първични счетоводни документи, извлечения от счетоводни сметки, доказателства за наличие на кадрова и техническа обезпеченост. Не може да се установи начин на плащане.

На ревизираното лице С. Т. Е. е връчено ИПДПОЗЛ. Представени са следните документи: процесната фактура с приложен към нея касов бон и комисионен договор от 06.08.2009г. Не са представени счетоводни документи - аналитични хронологични регистри за извършеното осчетоводяване; доказателства, от които да се извлече информация дали е продаден поземленият имот, предмет на договора, на коя дата и кой е купувачът. При направена справка в служба по вписванията - С. за периода от 01.01.1992г. до 18.01.2012г. е установено, че описаният имот, във връзка с придобиването на който е сключен комисионния договор е придобит от ревизираното лице с НА № 115/2009г. и вписан в Агенция по вписванията на 14.07.2009г. Същият е продаден с НА № 91/2009г. и вписан в Агенция по вписванията на 24.07.2009г. От така констатираното следва, че сделките са осъществени преди сключването на

договора.

Предвид гореизложеното в РА е направен извод, че начисляването на ДДС е неоснователно и на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС е отказано правото на данъчен кредит.

В рамките на предходното ревизионно производство, на 19.08.2010г. в деловодството на ТД на НАП С., офис П. са представени документи по опис, от лице което не се е представило в качеството си на какъв и от чие име ги представя. Документите са приети с вх. № 2273/19.08.2010г., без пълномощно, от което да е видно, че документите са внесени от упълномощено лице или от управителя на Д. С. Е..

Представени са копия на следните документи: фактура № [ЕГН]/20.08.2009г.; дневни финансови отчети, свидетелство за регистрация на ФУ; комисионен договор; хронологии на сметки 4532, 501, 703, 411 и оборотна ведомост за м. 08.2009 г.

На основание изложените констатации от извършените насрещни проверки с РА е направен извод, че не е налице доставка по см. на чл. 6 и чл.9 от ЗДДС, във вр. с чл. 12 от ППЗДДС, поради което не е налице данъчно събитие по см. на чл. 25 от ЗДДС, което не поражда право на данъчен кредит по см. на чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС.

В настоящото производство е прието заключение на съдебносчетоводна експертиза, неоспорено от страните. Установява се, че доставчикът Евро Д. 1 Е. не се открива на известните адреси по регистрация. Не може да се осъществи контакт с представител на дружеството за връзка със счетоводството му. При проверка в информационната система на Търговски регистър е констатирано, че не са обявявани ГФО. Предвид това при изготвяне на експертизата са използвани само документи, приложени по делото.

По делото е приложен договор за покупка на строителни материали от 01.10.2008г. между Евро Д. 1 Е. като продавач и С. Т. Е. като купувач с предмет: доставка и приемане на склад строителни материали по опис, представляващ неразделна част от договора. Приложен е и опис на строителните материали - греди, кофражни плоскости, дъски, пирони, арматурно желязо, латексова боя на обща стойност 246 000,00 лв.

В ТД на НАП офис П. са представени документи от Евро Д. 1 Е., като не е ясно от кого са представени. Видно от същите, дружеството е осчетоводило фактурите като общата стойност е отнесена по дебита на сметка 501 - Каса в лв., респективно по кредита на сметка 411 - Клиенти. Посочено е, че процесните фактури са платени в брой. Приложени са дневни финансови отчети от ЕКАФП, от които не може да се разбере дали спорните фактури са отчетени на касовия апарат. Също така има приложени спецификации към фактурите и товарителници - 2 бр. с посочен изпращач Евро Д. 1 Е., превозвач Б. Р. и получател С. Т. Е.. Не е ясно товарния автомобил чия собственост е и за чия сметка е извършен транспортът на строителните материали.

От извършената проверка в счетоводството на жалбоподателя е установено, че оригиналите на процесните фактури са налични, ведно с фискални бонове за извършено плащане и счетоводни контировки. От тях е видно, че те са осчетоводени по дебита на сметка 304 - Стоки с данъчната си основа по дебита на сметка 4531 - Начислен данък при покупките с ДДС по фактурите, респективно по кредита на сметка 401 - Доставчици. Съгласно писмени обяснения от бившия управител на С. Т. Е. /дружеството е обявено в несъстоятелност от 24.07.2013 г./ строителните материали, предмет на спорните фактури, издадени от Евро Д. 1 Е. са вложени в изграждането на сграда на производствен цех, собственост на жалбоподателя в [населено място], Р. И., придобита с НА № 181/2006г.

Не е осъществяван контакт и с доставчика Д. С. Е.. На посочения в регистрите адрес не се открива представител на дружеството за връзка със счетоводството му. При проверка в информационната система на Търговски регистър е констатирано, че не са обявявани ГФО. Предвид това са използвани само документи, приложени по делото. Приложен е комисионен договор № 09/06.08.2009г., сключен между С. Т. Е. като доверител и Д. С. Е. като комисионер с предмет: „доверителят поръчва на комисионера, а последният приема срещу комисионно възнаграждение в размер на 135 000,00 лв. с включено ДДС за извършването на покупко-продажба на недвижим имот УПИ Х.-1151 от квартал 61 по плана на [населено място], Столична община, р-н В., вилна зона С.-Д. II ч., с площ 1000 кв.м., заедно с изградена върху имота жилищна сграда, от свое име, но за сметка на доверителя.”

В ТД на НАП офис П. са постъпили документи от Д. С. Е., като не е ясно от кого са представени. От същите е видно, че дружеството е осчетоводило фактурата като общата стойност е отнесена по дебита на сметка 501 - Каса в лв., респективно по кредита на сметка 411 - Клиенти. Взети са и счетоводни операции по дебита на сметка 411 - Клиенти, същевременно по кредита на сметка 703 - Приходи от продажби на услуги и по кредита на сметка 4532 - Начислен данък при продажбите. Посочено е, че процесната фактура е платена в брой. Приложени са дневен финансов отчет с дата 04.09.2009г. и свидетелство за регистрация на ЕКАФП, както и хронологични справки на счетоводните записвания.

От извършената проверка в счетоводството на С. Т. Е. е установено, че оригиналът на процесната фактура е наличен, ведно със счетоводна контировка. От нея е видно, че тя е осчетоводена по дебита на сметка 602 - Разходи за външни услуги с данъчната си основа по дебита на сметка 4531 - Начислен данък при покупките с ДДС от фактурата, респективно по кредита на сметка 401 - Доставчици. На експертизата е представена фактура № [ЕГН]/27.07.2009г., издадена от С. Т. Е. към Г. М АД с данъчна основа 767 535,33 лв. и ДДС 153 507,07 лв. или общо в размер на 921 042,40 лв. с предмет: продажба на недвижим имот. Не са представени счетоводни записвания във връзка с това. Описаната фактура не е представена от жалбоподателя в настоящото производство.

Правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от Евро Д. 1 Е. на С. Т. Е. не е признато и на основание обстоятелството, че доставчикът е deregистриран за целите на ЗДДС на 22.01.2009г. Съгласно правилото на чл. 110, ал.2, изр. последно от ЗДДС датата на прекратяване на регистрацията по ЗДДС е датата на връчване на акта за deregистрация. В случая от страна на органите по приходите не са ангажирани доказателства, установяващи датата, на която на Евро Д. 1 Е. е връчен акт за deregистрация по ЗДДС, поради което съдът приема за недоказано обстоятелството, че от 22.01.2009г. лицето е с прекратена регистрация по ЗДДС.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрираното лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Според дефиницията на чл. 6, ал.1 от ЗДДС доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Услуга по смисъла на чл. 8 от ЗДДС е всичко, което има стойност и е различно от стока, от парите в обръщение и от чуждестранната

валута, използвани като платежно средство, а съгласно чл. 9, ал. 1 от с.з., доставката на услуга е всяко извършване на услуга. Доставката на услуга представлява фактическо извършване на определени дейности, които имат стойност и реалното им осъществяване би могло да бъде доказано с всякакви счетоводни и/или търговски документи, съдържащи конкретни данни относно извършената дейност в изпълнение на договорите.

В случая, както в ревизионното, така и в настоящото производство не са представени доказателства за реално доставени от страна на Евро Д. 1 Е. строителни материали, както и за изпълнена услуга, от страна на Д. С. Е., чиито резултат да е получен от жалбоподателя. Липсват данни за осъществена комисионна услуга във връзка с извършване продажба на недвижим имот. Установено е от регистрите на Агенция по вписванията, че недвижимият имот е придобит от жалбоподателя и продаден преди сключването на комисионния договор, поради което и не се доказва участието на Д. С. Е. в процеса на сключване на сделката. Липсват данни за това какви разходи са извършени от доставчиците за изпълнение на договорените услуги и по какъв начин е формирана стойността на услугата. Липсват данни от счетоводството на Евро Д. 1 Е., които да удостоверяват наличие на извършен разход от дружеството за снабдяване със строителни материали, произход на материалите, съхранение, разходи за транспортиране. Дори да се приеме, че такива материали са били вложени от дружеството - жалбоподател за изграждане на обект, то по никакъв начин не е установено, че тези материали са получени от Евро Д. 1 Е.. При условие, че са издадени фактури и е начислен данък, без да са налице фактически извършени стопански операции, няма основание за ползване на право на данъчен кредит, предвид разпоредбите на чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 6, ал.1 и чл. 9, ал. 1 от същия закон. При липса на доказателства за реалността на доставките, неправилно би било съдът да пренебрегне това обстоятелство и да признае правото на данъчен кредит на жалбоподателя, тъй като в основата на прилагането на механизма на ДДС стои именно извършването на облагаеми сделки. Н. факт е неосъществен факт. При липса на извършена двустранна сделка (обратното не се установи по делото) нормално и логично е знание за това да има и при двете страни по тази сделка.

Изложеното не противоречи на приетото от С. в решение от 21 юни 2012г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11, тъй като в т. 63 е посочено, че според практиката на съда, държавите-членки следва да проверят декларациите на данъчно задължените лица, отчетите на същите и другите относими документи /вж. Решение от 17 юли 2008г. по дело № С-132/06, т. 37 и Решение от 29 юли 2010 г. по дело № С-188/09, т. 21/. В т. 64 е посочено, че за тази цел Директива 2006/112 и по-конкретно член 242 от нея задължава всяко данъчно задължено лице да води достатъчно подробна отчетност, за да даде възможност за прилагането на ДДС и за неговия контрол от данъчните органи. В случая, за да установят реалността на документираните услуги, с оглед разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ДОПК, вменяваща задължение на органите по приходите да събират служебно доказателства, от ревизиращия екип са инициирани насрещни проверки на горепосочените доставчици. Представени са доказателства /фактури, договори, протоколи, извлечение от счетоводни

регистри и други/. Ревизиращите органи са анализирали всички представени доказателства и са извършили необходимите служебни проверки, в резултат на което се е формирало становището, че за жалбоподателя не следва да възникне правото на данъчен кредит по спорните фактури, тъй като липсват безспорни доказателства за реалното осъществяване на документираните с тях доставки именно от посочения доставчик. Настоящата инстанция споделя така формирания извод, тъй като намира, че съвкупната преценка на събраните в хода на ревизионното производство доказателства не позволява да бъде прието, че издадените от Евро Д. 1 Е. и Д. С. Е. фактури документират реално извършени доставки на услуги. В случая се касае за установяване на правнорелевантните за спора факти, а именно, че доставчикът е разполагал със съответната възможност да извърши фактурираната услуга, като по този начин е престира на получателя реално изпълнен от него резултат. Тези факти по отношение на фактурите, издадени от Евро Д. 1 Е. и Д. С. Е. не са установени. След като доставчиците не разполагат с процесните стоки, както и с възможност да за изпълнение на възложените услуги, то същите и не могат да доставят тези стоки и услуги на жалбоподателя.

На основание изложените съображения, настоящата инстанция намира, че оспореният ревизионен акт е издаден в съответствие с изискванията на процесуалния и материалния закон, поради което жалбата на С. Т. Е. следва да бъде приета за неоснователна.

При този изход на делото и изричната претенция на процесуалния представител на директора на дирекция Обжалване и данъчно осигурителна практика – С., при ЦУ на НАП, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на минималното адвокатско възнаграждение, съгласно Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размер на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Т. Е. срещу Ревизионен акт № 210-1113161/24.02.2012 г., издаден от Н. И. У., главен инспектор по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., потвърден с Решение № 1237/28.05.2012г. на директора на дирекция Обжалване и управление на изпълнението – С., при Централно управление на НАП.

ОСЪЖДА С. Т. Е., ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 1720,00 (хиляда седемстотин и двадесет)лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б., в 14 дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия:

